

INKERIN

K I R K K O

3/83/2012

Takaisin
omalle maalle

Kelton kirkon
valmistumisesta 20 vuotta

1. syyskuuta
- Tiedon päivä

Sillä viisaus tulee Herralta, Hän antaa tiedon ja ymmärryksen

Snl. 2:6

Hes. 17:24

” Ja kaikki metsän puut tietävät silloin: minä olen Herra. Minä alennan korkean puun ja korotan matalan, minä kuivatan vihannan puun ja teen kuivasta tuoreen ja vihannan. Minä, Herra, olen puhunut tämän, ja tämän minä teen.

Kuva: Kristiina Paananen

INKERIN
KIRKKO

3/83/2012

Lehti on perustettu joulu-
kuussa 1991 suomen- ja
venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin
Kirkko välittää uutisia ja
tietoa kirkon nykypäivästä
suomea puhuville inkeri-
läisille sekä suomalaisille
seurakunnille, järjestöille ja
yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3	Pääkirjoitus	20	Minun isäni on diakoni
4	Takaisin omalle maalle	22	Pyhän Marian seurakunta julkaisi CD-levyn
6	Inkerin kirkon uutisia	23	Kolumni
1. syyskuuta – Tiedon päivä
9	Kuulumisia seurakunnista	24	Palvelun keskipisteenä Kristus
12	Leirielämää		
15	Rovastikunnat tutuiksi
Pietarin rovastikunta		
17	Kelton kirkon valmistumisesta 20 vuotta		

17 Kelton kirkon valmistumisesta 20 vuotta

Nuoret uskonkilvoittelijat

Kilvoittle hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä. (1. Tim. 6:12)

Terveisiä syksyisestä Keltosta Inkerin Kirkko -lehden lukijoille ja kaikille ystäville. Kiireinen kesä on ohi ja on alkanut taas arki. Kesä on Inkerin kirkossa aktiivista aikaa, uskon kilvoituksen aikaa. On suuri ilo, että nuoret ovat hyvin vastaanottaneet Paavalin kehotuksen uskonkilvoitukseen. Pietarin rovastikunnan nuoret lähtivät Siperian matkalle heti, kun Saksasta saatiin hankittua lähetyssauto. Nuoria ei pelottanut monen vuorokauden automatka Omskin ja Minusinskin alueelle. He saivat tunnustaa hyvän uskon-tunnustuksen monien todistajien edessä lasten- ja nuortenleireillä.

Kelton koulutuskeskuksessa pidettiin jälleen vaikuttava ja vakuuttava rippikoululeiri. Vaikutus on siinä, että nuoria tulee elävään uskoon. He eivät katoa seurakunnasta, vaan ottavat vastuuta lapsi- ja nuorisotyössä omista seurakunnissaan. Monia nuoria lähtee sitten opiskelemaan koulutuskeskuksen eri kursseille. Tänä vuonna eri opiskelulinjoille oli hakijoita paljon enemmän kuin pystyttiin ottamaan vastaan.

Vakuuttavaa nuorten toiminta on siksi, että he pystyvät hyvin monipuolisesti ja hienosti suunnittelemaan leirejä ja tapahtumia, sekä myös toteuttamaan ne elävästi ja syvällisesti. Inkerin kirkolla on todella vahva, uskossa motivoitunut nuorten joukko. Nuorisotyö on kirkkomme helmi, kallis ja tärkeä. *Minä kiitän Ju-*

malaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikastuneet hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa... niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa... (1. Kor. 1:4-7)

Kupanitsassa pidettiin elokuussa Inkerin kirkon kesäjuhla, jonka aiheena oli ”Pelastus”. Siinä ei niinkään pohdittu opillista ”kaavaa” pelastuksesta, vaan yritimme rehellisesti pohdiskella, miten se käytännössä ymmärretään tänä päivänä eri kirkkoissa. Alustuksen piti ortodoksipappi, isä Ilja. Hänen yhteenve tonsa oli hyvin syvälinen: ”Rukoilkaa, että saatte Pyhän Hengen täyteyden, ettei pelastuminen jäisi vain kauniiksi järkiopiksi, joka ei mitään vaikuta käytännön elämässä.”

Antakoon Herra meille sen mielen, joka Jeesuksella Kristuksella oli, että olimme Ylipaimenen äänen kuulossa ja vaikutuksessa.

+ Minna

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Pietarilaiset Aili Saltikova (70) ja Julia Puhilas (30) käyttivät hyväkseen inkeriläisten paluumuutto-oikeutta ja lähtivät Suomeen muutama vuosi sitten. Kokemus oli avar-tava ja sisältää paljon hyvää. Mutta molemmat naiset ikävöivät Venäjälle, omaisiaan sekä ystäviään ja suomalaisuuteen oli vaikea päästä sisään. Kumpikin teki rohkean päätöksen palata takaisin Venäjälle. Omalla maalla on sittenkin parempi.

TAKAISIN OMALLE MAALLE

Aili Saltikova, o.s. Tolppa, kasvoi lapsena inkeriläisten ja suomen kielen keskellä Tuutarissa. Myöhemmin hän joutui kokemaan sota-ajan evakkomatkoineen ja karkotuksineen, kuten muutkin ikäluokkansa inkeriläiset. Aili valmistui nuorena opettajaksi, mutta teki elämäntyönsä kirjanpitäjänä Pietarissa. Vuonna 1991 hän sai kuulla, että lähellä kotia oli luterilainen kirkko. Kun hän ensimmäisen kerran meni käymään siellä, **Arvo Survo** oli pitämässä saarnaa kirkon portailla. Siitä lähtien Aili on käynyt Pyhän Marian kirkossa ja palvellut siellä tilintarkastajana ja nykyään diakoniatyössä sekä keittiössä.

Julia Puhilas on syntyisin inkeriläisestä perheestä Toksovasta, ja puhuu hämmästyttävän hyvää suomen kieltä. Hän on opiskellut Pietarin yliopistossa filologiksi ja työskentelee tällä hetkellä Suomen Pietarin instituutissa projektikoordinaattorina. Julia on aktiivinen Haapakankaan seurakunnan jäsen.

Paluumuuttajina Suomeen

Aili Saltikova ilmoittautui inkeriläisten paluumuuttojonoon miehensä kanssa vuonna 1997.

- Miehen kanssa kävimme sinä vuonna retkellä Ruotsissa. Matkustimme Suomen halki ja mies totesi: ”Voi tätä maata, kun kaikki on niin kaunista ja puhdasta. Tullaan mekin katsomaan miten täällä voi asua näin hyvin.” Siksi menimme jonoon. Tytärkin liittyi siihen miehensä ja lapsensa kanssa.

Mies ei ehtinyt muuttaa Suomeen, sillä hän kuoli vuonna 1999. Aili muutti 2007 yksin Lahteen. Tyttären oli tarkoitus tulla myöhemmin perheineen.

Julia oli vielä koululainen, kun hänen perheensä 1990-luvun puolessa välissä ilmoittautui jonoon - varmuuden vuoksi. Venäjällä oli rauhaton tilanne Tsetseniassa ja työnsaanti sekä tulevaisuus oli epävarmaa.

- Meille tuli kolmentoista vuoden jonotuksen jälkeen konsulaattista tieto, että muutto on mahdollista. Olot Venäjällä olivat silloin jo kohentuneet. Isä kieltäytyi lähtemästä, eikä äiti voinut jättää häntä. Minä päätin kokeilla ja muutin syksyllä 2009, koska sain Suomesta työtarjouksen, muistelee Julia.

Työntäyteistä elämää

Aili oli Suomessa työikäinen vain hetken aikaa, mutta jouten hän ei osannut olla eläkkeelläkään. Melkein kolme vuotta hän palveli vapaaehtoistyössä Pelastusarmeijassa. Hän vakuuttaa, että mikäli olisi tullut Suomeen nuorempana, töitä olisi kyllä löytynyt vielä enemmän.

Suomalaisen asumisen huolettomuus tuntui ihmeelliseltä: jos asunnossa ilmeni jotain ongelmia, tuli huoltomies ja hoiti kaiken kuntoon, toisin kuin Venäjällä. Toinen tärkeä asia oli ystävät, joita Aili sai Lahdessa paljon.

- Mutta oli niitäkin ihmisiä, jotka kuullessaan minun puhuvan venäjää, sanoivat: ”Venäjä on tuolla puolella, menkää takaisin sinne!” Oli myös sellaisia, jotka kirkossa puhuttelivat, mutta kaupungilla eivät tunteneet. Suomessa me inkeriläiset olemme venäläisiä, vaikka osaisimme suomea, Aili huokaa.

Kuten monelle paluumuuttajalle myös Ailille tuli Suomessa yllätyksenä viranomaisten vaatimien papereiden paljous ja tarkkuus.

- Aina kun eläke nousi Venäjällä vaikka vain sata ruplaa, oli lähdettävä hakemaan sieltä uudet paperit ja vietävä sosiaalitoimistoon. Rahaa kului paljon matkustamiseen. Julialle oli tärkeää, että hänellä oli alusta lähtien töitä.

- En elänyt päivääkään KELA:n tuella. Löysin itse myös asunnon, enkä pyytänyt siihen tukea mistään. Toisin kuin muut inkeriläiset, minä pääsin helposti käymään Venäjällä. Ne paluumuuttajat, jotka saavat KELA:n tukea, voivat matkustaa vain viikonloppuisin ja matkasta on ilmoitettava etukäteen viranomaisille, ettei menetä tukea. Minä olin tästä vapaa ja sain vielä kunnon palkkaakin.

Ennako-odotuksia Julialla ei Suomesta juuri ollut, sillä hän oli käynyt siellä usein ja ehti työskennellä Lappeenrannassa jonkin aikaa ennen kuin virallisesti muutti kaupunkiin asumaan.

- Tiesin olosuhteet ja sen, mitä muutto tarkoittaa. Ymmärsin ne vaikeudet, mitä ehkä tulee, koska tutut olivat kertoneet. Ei ollut yllätys esimerkiksi törmätä viranomaisiin, jotka olivat kysymyksiin vastassa. Sen sijaan aloin kiinnittää huomiota sellaisiin arkiin asioihin, joita en aikaisemmin ollut havainnut. Suomalaisten

elämä näytti pyörivän rahan ympärillä ja elämänmeno tuntui liian rauhalliselta, Julia sanoo nauraen.

Takaisin Venäjälle

Vuonna 2008 alkoivat taloudellisesti epävarmat ajat. Ailin tytär miehensä kanssa päätti jäädä pysyvästi Pietariin, jossa oli töitä. Tytär kehotti äitiään tulemaan takaisin Venäjälle.

- Venäjällä kyllä on raskasta, mutta omat ovat rinnalla ja jos jotain sattuu, tytär auttaa. Kyllä minä hyvillä mielin tulín takaisin, Aili sanoo hymyillen, helpotusta äänessään.

Julia eli käytännössä kahdessa maassa: Arkielämä ja työ oli Suomessa, viikonloput ja sosiaalinen elämä kavereineen Venäjällä. Ajatus palaamisesta pysyvästi Venäjälle alkoi kyteä mielessä vajaan vuoden Suomessa asumisen jälkeen. Lopulta ratkaisu oli helppo tehdä, koska esimerkiksi taloudellisia sitoumuksia ei vielä ollut muodostunut.

Molemmat naiset ovat kohdanneet päätöksensä johdosta paljon ihmettelyä kummassakin maassa, etenkin Suomessa.

- Kukaan suomalaisista ei koskaan sanonut minulle, että pysy täällä Venäjällä. Suomalaiset ystäväni eivät ole ymmärtäneet ratkaisuani vieläkään, vaan yhä kyselevät, Aili sanoo.

- Etenkin vanhemman polven paluumuuttajat olivat yllättyneitä ja ihmettelivät. Inkeriläiset nuoret ymmärsivät paremmin, Julia toteaa.

Muuttaako vai ei?

Ailin tiedossa on kymmenkunta hänen kaltaistaan inkeriläistä, jotka ovat muuttaneet Suomeen ja palanneet sieltä takaisin Venäjälle. Kolme on varmuudella lähiaikoina tulossa. Vielä useampi kuulemma haluaisi palata, mutta heillä ei enää ole Venäjällä asuntoa. Julia sanoo tuntevansa yhden palanneen ja on kuullut noin viidestä. Hän ei tunne sellaisia, jotka parhaillaan pohtisivat paluuta.

Mitä neuvoja naiset antaisivat niille inkeriläisille, jotka ovat Venäjällä ja suunnittelevat muutttoa Suomeen?

- Sanon, jotta pitää olla omalla maalla, missä on syntynyt, elänyt ja missä ovat omaiset. Moni on jo sanonut, että jää nyt tänne, kun sai kuulla minun kokemukseni, Aili toteaa.

Julia ei ole halukas antamaan neuvoja, vaikka onkin kriittinen paluumuuttoa kohtaan.

- Jos ihminen on jo tehnyt muuttopäätöksen, häntä ei saa luopumaan siitä. Muuttaminen voi olla joillekin Venäjän elämästä ja ongelmista pakenemista. He eivät osaa ajatella niitä muutoksia, joita muuttamisesta seuraa: Kotoutumisaika kestää pari vuotta, Suomessa pitää opiskella, eikä siellä pääse helpommalla kuin Venäjällä, ehkä jopa päinvastoin. Suomalaiseksi ei tule niin helposti ja yksinkertaisesti, mitä he ajattelevat. Jos elää normaalia elämää täällä ja pärjää, miksi pitäisi muuttaa, Julia kysyy.

Suomi on maksanut paluumuuton kautta vanhaa velkaansa inkeriläisille siitä, että palautti heidät sodan aikana takaisin Neuvostoliittoon. Voisiko Suomi auttaa inkeriläisiä jollain paremmalla tavalla?

- Suomalaiset voisivat auttaa inkeriläisiä täällä Venäjällä asuntoasioissa, tukemalla pienissä remonteissa. On sellaisia inkeriläisiä, jotka tulisivat Suomesta takaisin Venäjälle, jos saisivat remonttiapua, Aili sanoo hetken mietittyään.

Julian mielestä paluumuutto oli Suomelle 90-luvulla hyvä tapa velan maksamiseen. Viimeiset kymmenen vuotta asia on jo ollut toisin ja Suomeen on muuttanut paluumuuttajina sellaisia, jotka eivät ole tienneet inkeriläisyydestä välttämättä mitään.

- Minun mielestäni Suomi ei ole enää inkeriläisille mitään velkaa, Julia pamauttaa. Hän toteaa tynesti, että mennyt on mennyttä ja kuten äiti kerran vastasi tyttärelleen historian tapahtumiin liittyen: ”Asiat menivät niin kuin menivät.”

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

25.05.2012

- Radiostudio lakkautetaan.

- Pastori **Grigori Lakomov** vapautetaan Kosemkinan kirkkoherran tehtävistä hänen omasta pyynnöstään. Kosemkinan kirkkoherraksi valittiin pastori **Anatolij Leshik** 01.07.2012 alkaen kahdeksi vuodeksi.

- Diakoni **Aleksei Shepelev** vihitään pastoriksi Pyhän Kirillin ja Met-hodiuksen seurakuntaan Moskovassa.

- **Sergei Vihrov** vihitään diakoniksi Segezan seurakuntaan.

- **Dmitri Isakovski** vihitään diakoniksi Muurmanskin seurakuntaan, Kantalahden uskonnolliseen ryhmään.

- **Ivan Pavlov** vihitään diakoniksi uskonnolliseen ryhmään Sajanskissa.

- **Edvard Juronen** vihitään diakoniksi Skuoritsan seurakuntaan.

- Pastori **Olavi Raassina** (SLS) kutsutaan jatkamaan työtä Segezan seurakunnassa 13.08.2012-12.08.2015

- **Eeva Raassina** (SLS) kutsutaan jatkamaan työtä Segezan seurakunnassa 13.08.2012-12.08.2015

- **Tuulikki Vilhunen** (SLS) kutsutaan jatkamaan Inkerin kirkon tiedotus-työtä 01.11.2012-30.10.2014

- **Sirpa Mäkitalo** (SLEY) kutsutaan työhön Krasnojarskin seurakuntaan 31.07.2014 saakka.

Onnea ja siunausta!

Irina Vavilova (Pushkinin seurakunta) on hyväksytty opiskelijaksi Pietarin valtiolliseen Rimski-Korsakovin konservatorioon pianonsoiton osastolle erikoistumisalanaan historialliset konsertti-klaveerisoittimet (urut, cembalo).

Irina Kozlova (Pietarin Pyhän Marian seurakunta ja Kelton Pyhän Yrjön seurakunta) on hyväksytty opiskelijaksi Pietarin valtiolliseen yliopistoon taiteiden tiedekuntaan erikoistumisalanaan urkujen, cembalon ja kellojen soitto.

Anton Medvedev (Nizegorodin seurakunta) on hyväksytty opiskelijaksi Tarton yliopiston Viljandin kulttuuriakatemiaan koulu- ja kirkkomusiikin osastolle.

Darja Shkurljateva on valmistunut Nizhni Novgorodin valtiollisesta konservatoriosta erinomaisin arvosanoin erikoistumisalanaan musiikkitiede.

Suomennos: Miina Makkonen

In Memoriam Antti Lepistö

Inkerin kirkon yhteistyökumppani, pastori **Antti Lepistö**, menehtyi haimasyöpään kotonaan Duluthissa, Minnesotassa, Yhdysvalloissa 10.8. Lepistö oli syntynyt 31. elokuuta 1932 Moose Lakessa.

Keskikoulun Lepistö kävi Denfeldessä ja suoritti taiteen alemman oppiarvon Minnesotan yliopistossa. Lisäksi hän suoritti teologian maisterin tutkinnon Northwestern Theological Seminaryssa ja jatko-opintoja Helsingin yliopistossa sekä Luther Seminaarissa.

Pappisvihkimyksen jälkeen vuodesta 1961 Antti Lepistö palveli seurakunnissa Minnesotassa, Michiganissa, Wisconsinissa ja Illinoisissa. Vuonna 1993 hänet valittiin Amerikan evankelis-luterilaisen kirkon Suomi-Konferenssin puheenjohtajaksi ja tätä virkaa hän toimitti kuolemaansa saakka.

Lepistön pyrkimykset lähetystyöhön ja suomen kielen säilyttämiseen palvelivat kirkkoa. Hän johti konferenssia myös solmimaan suhteita uudelleen heräävään Inkerin kirkkoon Venäjällä. Antti Lepistön hautajaiset järjestettiin hänen kotikaupungissaan 15.8. Hänen muistolleen lasketaan kukkia myös yliopistossa Suomessa sekä Petroskoissa Venäjällä.

Teksti: Oksana Dyba

Suomennos: Miina Makkonen

Inkerin kirkko rakentaa omaa kesäjuhlaperinnettä

Elokuun ensimmäisenä viikonloppuna vietettiin Inkerin kirkon hengellisiä kesäjuhlia Kupanitsassa. Kirkon viimevuotisista 400-vuotisjuhlista heräsi idea järjestää vuosittain omat kesäjuhlat. Venäjällä tällaista kesäjuhlaperinnettä ei ole ollut.

Juhlat alkoivat perjantaina nuortenillalla, jossa esiintyi Aunuksen seurakunnan ylistysryhmä. Lauantaina juhlassa musisoivat **Artur Soittu**, Kelton kirkkokuoro, kaksi nuorta naista Uralin alueelta sekä muutama kirkon pastori.

Juhlien teema ”Pelastus” oli vahvasti esillä myös puheissa. Piispa **Aarre Kuukauppi** muisteli Inkerin kirkon uutta nousua, jonka alkumetreillä Kupanitsan kirkko ja seurakunta näyttelivät tärkeää osaa. Alkuvaiheiden herätysten jälkeen Inkerin kirkko on nyt toisenlaisessa vaiheessa. Kirkko saa iloa nuoristaan, jotka ovat innostuneet viemään evankeliumia Siperiaan saakka.

Juhlassa puhuivat myös lääninrovasti **Pavel Krylov** ja lähetyspastori **Leif Camp**. Lyhyitä tervehdyksiä tuotiin Uralin alueelta ja Virossa. Juhlaan kutsuttu Rahjan kylän ortodoksikirkon kirkkoherra **Ilja Ambartsumov** kehotti halajamaan Pyhää Henkeä, joka antaa uskon ja auttaa vaeltamaan uskon tiellä. Pyhä Henki kirkastaa meille uskon päämäärän, pelastuksen. Hän kehotti myös anomaan armolahjoja.

Sunnuntaina juhlat jatkuivat raamattutunnin ja jumalanpalveluksen merkeissä. Sateisen sään johdosta lauantain tilaisuuDET siirrettiin kirkkoon, johon mahtui hyvin lähes satapäinen osallistujajoukko. Lukumäärää verotti jonkin verran samaan aikaan käynnissä ollut rippileiri, joka päättyi samaisena sunnuntaina konfirmaatioon Kelton kirkossa. Seuraavia kesäjuhlia suunniteltaessa juhlien ajankohtaa tullaan miettimään, jotta se olisi kaikille Inkerin kirkon seurakunnille sopiva.

Teksti: Sirpa Mäkitalo

Kuva: Lasse Kuukauppi

Nuoret lähetysmatkalla

Siperiassa *Teksti: Ivan Laptev, Suomennos: Merja Kramsu, Kuva: Lasse Kuukauppi*

Kelton seurakunta sai viime kesänä lahjoituksena rahat auton hankintaan lähetys- ja seurakuntatyötä varten. Auto käytiin ostamassa Saksasta. Samana päivänä, kun saimme auton ulos Venäjän tullista, lähdimme sillä ensimmäiselle lähetysmatkalle Siperiaan nuorten ryhmän kanssa. Ryhmään tuli nuoria Muurmanskista, Pietarista, Joshkar-Olasta sekä Virossa.

Siperiassa järjestimme lasten- ja nuortenleirejä. Kaksi leiriä pidettiin Omskin alueella, Orlovkan ja Ryshkovan kylissä. Yksi leiri oli Ylä-Sujetukissa, Krasnojarskin alueella. Lisäksi järjestimme evankelioimismatkoja muihin kyliin.

Uusia pappeja Inkerin kirkkoon

Piispa **Aarre Kuukauppi** vihki Keltossa 16.9. Inkerin kirkolle viisi pappia: Diakoni **Sergei Pershinin** (Joshkar-Ola), Kansanlähetyksen Uusi Tie -lehden päätoimittaja, teologian maisteri **Leif Nummela** sekä Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen työntekijät, teologian maisterit **Samuel Korhosen**, **Johannes Häkämiehen** ja **Juhana Tarvaisen**.

Kirkkoa rakennetaan Itä-Siperiassa

Krasnojarskin alueen eteläosissa sijaitseva Karatusan kunta on osoittanut Inkerin kirkolle tontin kirkkorakennusta varten. Rakennusurakassa tontille siirretään kirkko. Ala-Bulankan kylän vanha luterilainen kirkko joutui vandalismin kohteeksi ja karjasuojaksi. Kirkon häpäisy loppui tämän vuoden toukokuussa, kun kirkon hirsirunko purettiin ja satakaksikymmentä vuotta vanhat hirret siirrettiin neljän kilometrin päähän Karatusan kuntakeskukseen.

Karatusan luterilainen kirkko tulee olemaan yhdistelmä historiaa ja tulevaisuuteen suuntautuvaa toiminnallisuutta. Hirsirunko pelastetaan ja se tu-

lee näkymään varsinkin kirkkosalissa. Myös ulkopuolelta kirkko on tarkoitus saada mahdollisimman alkuperäisen näköiseksi. Tapuli ja sakasti rakennetaan uudelleen. Sisätiloihin on suunniteltu nykyaikaiset tilat mm. lapsi-, nuoriso- ja musiikkityötä silmällä pitäen. Kirkon on suunnitellut Inkerin kirkon arkkitehti, lähetystyöntekijä **Jorma Laine**.

Teksti: Juha Saari

Kuva: Jorma Laine

Kirja Inkerin kirkosta on valmistumassa

Inkerin kirkon oma esitys 400-vuotisesta taipaleestaan tullaan julkaisemaan lokakuussa Pietarissa. Kirjassa käydään läpi kirkon varhainen historia, neuvostojen vaikeat vuodet, kirkon uudelleen herääminen sekä valotetaan nykyisten rovastikuntien tämän hetken tilannetta. Julkaisu on venäjänkielinen ja sen on toimittanut venäjänkielisen Inkerin Kirkko -lehden toimittaja **Tatjana Paas**.

Arvovaltaisia vieraita Kalevalassa

Karjalan tasavallan uusi johtaja **Aleksandr Hudilainen** vieraili 1.6. työmatkallaan Kalevalan seurakunnassa, jossa hän tapasi pastori **Andrei Tuhkase**n. Tapaamiseen osallistuivat myös Karjalan tasavallan kansallisuuden ja uskontoasioiden komitean johtaja **Andrei Manin** sekä Kalevalan kansallispiirin johtaja **Gennadij Filippov**.

Andrei Savolainen

Piispa Kuukauppi vieraili Siperian rovastikunnassa, Ulan Udessa ja Irkutskissa, 14.-19. kesäkuuta. Irkutskissa vihittiin 17.6. diakoneiksi Itä-Siperiaan Andrei Urmajev (Ulan-Ude), Sergei Silovsky (Arshan) ja Ivan Pavlovets (Sajan).

Tyrön seurakunta juhli ystäviensä kanssa

Tyrön kirkossa juhlittiin sekä seurakunnan uudelleen syntymistä että ystävyysseurakuntatyötä 20.5. Juhlan yhteydessä seurakuntaan vihittiin uusi diakoni **Pavel Svetkov**. Virkaanasettamisen sekä juhlasaarnan piti piispa **Aarre Kuukauppi** ja alttarilla palvelivat pastori **Arvo Survo** ja Tyrön seurakunnan kirkkoherra Aleksandr Hlynov.

Vuonna 1991 Tyrön seurakunta sai monen taistelun jälkeen takaisin kirkkonsa, joka oli ollut ennen sitä elokuvateatterina. Vuotta myöhemmin alkoi kirkon mittava remontti helsinkiläisten Malmin, Roihuvuoren ja Mikaelin ystävyysseurakuntien avulla. Kirkko sai takaisin entisen pyhyytensä ja kauneutensa ja on erityisen kaunis.

Mikaelin seurakunnasta rovasti Sirkka Kuula on ollut alusta alkaen vaikuttamassa Tyrön seurakunnan uudelleen syntymiseen. Hänellä on monenlaisia muistoja ensimmäisistä jumalanpalveluksista, kirkollisista toimituksista ja sekavistakin oloista 1990-luvun alkupuolella.

- Suunnitelma kirkon ennalleen saatamisesta tuntui aikoinaan hullunrohkealta, mutta toivo oli vahva, sanoi Roihuvuoren seurakunnan pastori Kari Laaksonen. Hän toi lahjaksi papin alban, mikä sai Hlynovin uskomaan, että seurakuntaan saataisiin vielä toinen pappi.

Jumalanpalveluksen jälkeen juhla jatkui kotoisasti. Pietarilainen vokalliyhtye Palitra piti pienen konsertin ja juhla päättyi seurakunnan tarjoamaan lounaaseen, joka maistui juhlaväelle kirkon lehterillä.

Tyrö (venäjäksi Martyškino) sijaitsee Kronstadtinlahden etelärannalla. Siihen kuului aikanaan myös Retusaari eli Kronstadt. Väestö oli enimmäkseen äyrämoisia. Osa väestöstä jäi toisessa maailmansodassa Leningradin piiritykseen. Saksalaisten miehitysalueelle jäänyt osa siirrettiin Suomeen vuonna 1943. Tyrön seurakunta on yksi vanhimmista Inkerin kirkon seurakunnista,

perustettu vuonna 1642. Se täyttää tänä vuonna 370 vuotta. Vuonna 1831 seurakunnan nimeksi tuli Pyhän Johanneksen seurakunta samalla kun kivinen kirkkorakennus valmistui. Kirkko suljettiin vuonna 1936.

Teksti: Tuulikki Vilhunen

Kuva: Tanja Paas

Piispa Aarre Kuukauppi vihki toukokuussa Tyrössä diakoniksi Pavel Tsvetkovin. Avustajina lähetyspastori Arvo Survo ja kirkkoherra Aleksandr Hlynov.

Rukous Kedyk Vyrpahkin huipulla

Muurmanskin alueen Revdan kylän Pyhän Marian seurakuntalaisten retkellä paljastui noin tuhannen metrin korkeudessa ikivanhaan uskontoon liittyvä palvontapaikka. Muinaisen saamelaisen kansanuskon mukaan siellä on herätetty henkiin kuolleita esi-isiä ja paikka on yhä käytössä, kuten huomasimme.

Pääsimme näännyttävän nousun vaikeasti kuljettavaan paikkaan, jossa ei kasva juuri mitään ja joihin villieläin ei eksey. Aloimme nähdä jäänteitä valkeista luista: olimme juuri tulleet saamelaisen kivi-jumalan luo.

Aikoinaan itsevaltiaan Venäjän Luujärven tundrien alkuperäiset asukkaat julistettiin ortodoksiseksi väestöksi. Mutta niin kuin ennenkin, niin yhä edelleen täällä käännytään samaaninotien puoleen ja pyydetään metsästysonnea kuolleitten esi-isien hengiltä. Joko Kristuksen evankeliumi on jäänyt näille ihmisille suljetuksi kirjaksi tai rauhaa rakastavan Lapin ihmisen omatunto salli olla Venäjän kirkon kanssa hyvissä väleissä unohtamatta pakanallisia henkiä.

Ehkä Venäjän pohjoisen alueen vähäiselle väestölle, jonka keskellä asumme, on nyt koittanut otollinen aika ja pelastuksen päivä (2. Kor. 6:2). Juuri nyt voi olla oikea aika tuoda evankeliumia pakanallisen tietämättömyyden ja taikauskon pariin. Mahdollisesti juuri tältä kilometrien korkealta huipulta Herra toivoisi kuulevansa meidän rukouksemme.

Teksti ja kuvat: Vladimir Jakšov
Suomennos: Kari ja Merja Karjalainen

Revdan seurakunta retkeili kesällä Hiipinätuntureilla. Korkeimmalta huipulta näkee hyvin Revdan asutuskeskuksen ja muut keskittymät 40 kilometrin päähän.

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirko.fi
www.elci.ru

Segezan seurakunnan tilat vihittiin

Segezan luterilaiselle seurakunnalle 26. elokuuta oli historiallinen päivä: Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi** vihki seurakunnan käytössä olevan huoneiston virallisesti kirkolliseksi tilaksi.

Piispa Kuukauppiä avustivat Segezan seurakunnan kirkkoherra **Olavi Raassina**, Nurmeksen seurakunnan kirkkoherra **Reijo Tuokkola**, rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen**, Kontupohjan vt. kirkkoherra **Vadim Lysenko** sekä teologian opiskelija, diakoni **Sergei Vihrov**.

Tervehdyssanoissaan piispa Kuukauppi muistutti kuuliijoita:

- Jumalan tarkoitus ei ole, että me jokainen omalla paikallamme pelkäämme iloitemme pelastuksen omistamisesta. Vaan kun itse olemme tulleet osallisiksi pelastuksesta, niin sen automaattisesti tulisi johtaa kyselemään koko ajan Jumalan tahtoa, noudattamaan sitä sekä kutsumaan muitakin evankeliumin yhteyteen. Jumala rohkaisee meitä tuntemaan Hänen Sanaansa sekä Jeesusta Kristusta pelastajana. Meidän tehtävämme on yrittää kartuttaa lähetystyön hedelmiä.

Jumalanpalveluksen jälkeen juhla jatkui onnittelupuhein ja kiittäen Jumalaa mahdollisuudesta kokoontua nyt kirkoksi vihityssä tilassa. Seurakuntaa tervehtivät ystävyysseurakuntien edustajat Nurmeksesta, Karhista ja Kuhmosta sekä Karjalan rovastikunnan seurakunnista Muurmansk, Kalevala, Mujejärvi, Kemi ja Kontupohja.

Inkerin kirkon kansainvälisten asioiden sihteeri **Merja Kramsu** välitti seurakunnalle Suomen Lähetysseuran terveiset. Lähetysseuran lähettäminä lähetystyöntekijöinä Segezassa työskentelevät kirkkoherra Olavi Raassina ja kanttori **Eeva Raassina**. Seurakunta kiitti sydämellisesti pastoriaan hänen väsymättömästä palvelusta kaikissa erilaisissa olosuhteissa.

Seurakunnan tilat sijaitsevat kerrostalon ensimmäisessä kerroksessa osoitteessa Bumashnikov 6. Seurakunta on ostanut tilat omakseen ja tehnyt huomattavan remontin sekä kalustanut jumalanpalvelussalin ja kerhotilat.

Teksti ja kuva: Oksana Dyba
Suomennos: Kristiina Paananen

Albina Andrejevna

Eläkeläinen, palvelee keittiössä ja diakoniatyössä Haapakankaan seurakunta (Pietarin rovastikunta)

Miten päädyitte palvelemaan vapaaehtoisesti seurakunnassa?

- Neuvostoaikana, kun olin vielä nuori, kävin ortodoksikirkossa; sytytin kynttilöitä, rukoilin ja kastatin poikani. Kirkossa ei olisi saanut käydä, sillä kuuluin puolueeseen. Mutta Jumalan henki oli aina kanssani, riippumatta siitä kuinka vaikeaa elämässä oli. Haapakankaan kirkkoon minut kutsui eräs seurakuntalainen. Mietin asiaa jonkin aikaa, mutta tulin sitten. Ja nyt kesäkuussa tuli kuluneeksi viisitoista vuotta siitä, kun aloin palvella keittiössä. Olen myös osallistunut diakoniatyöhön ja jatkan sitä yhä.

Vuosia on jo kulunut, vieläkö haluatte jatkaa palvelemista?

- Halua on, mutta terveys ei aina riitä. Jäin leskeksi monta vuotta sitten ja koin Jumalalta tulevaa lohdutusta. Rukoilin Jumalaa ja saan Häneltä kaiken tarvitsemani.

Mitä arvellette, tuleeko teidän palvelunne keittiössä ja diakoniatyössä olemaan tulevaisuudessa yhtä tärkeää kuin nyt?

- Kyllä, työn välttämättömyys tulee säilymään. Diakoniatyötä tarvitaan aina ja ihmiset saavat apua eri muodoissa.

Teksti ja kuva: Julia Puhilas
Suomennos: Kristiina Paananen

Kontupohjassa oli kesäkuussa diakonialeiri, jonka aiheena oli "Rukouksen parantava voima". Pastori Martti Miettinen Joensuun ystävyysrovastikunnasta oli kutsuttu opettamaan aiheesta ja seurakuntalaiset kertoivat omia kokemuksiaan Jumalan armosta ja esimerkkejä parantumisista. Kuva Oksana Dyba

LEIRIELÄMÄÄ

Suomennokset:
Hanna Suopajarvi,
Anu Saari, Kari ja
Merja Karjalainen

Nuoret järjestivät kesällä retken Kanneljärvelle. Levon ja toistensa tapaamisen lomassa he uivat, opettelivat suunnistusta ja viettivät illanistujaisia nuotion äärellä. Mukana ollut Anna Kaprinina Nizhni Novgorodista kertoo, että hän sai retkeltä uutta voimaa ja ideoita palvelutehtäväänsä omassa seurakunnassaan. Kuva Sima Tshernysheva

Pyhiinvaeltajat

Heinäkuun alussa Keltossa pidettiin Inkerin kirkon yhteinen lastenleiri, johon osallistui lapsia Pietarin, Petroskoin, Aunuksen, Viipurin, Borisoglebskin, Rževin, Lugan, Kelton ja Hatsinan seurakunnista. Lapset lähtivät matkaan apostoli Pietarin ja Paavalin jalanjäljissä. Jokainen päivä oli täynnä uusia seikkailuja, joita ilman yksikään oikeakaan pyhiinvaeltaja ei selviä.

Yhtenä päivänä lapset kilpailivat leiriolympialaisissa, joissa oli epätavallisia urheilulajeja. Toisena päivänä he pelastivat synnin vangiksi joutuneita isosia. Raamattuopetuksissa vierailtiin niissä kaupungeissa, joissa Pietari ja Paavali opettivat, kuultiin apostolien tekemistä ihmeteoista ja tutustuttiin niihin ihmisiin, joita apostolit tapasivat.

Leiri päättyi jumalanpalvelukseen, jossa lapset siunattiin. Mukavien muistojen lisäksi leiriläiset saivat mukaansa lippalakit, joissa oli teksti "Pyhiinvaeltajat 2012".

Valerija Aleksandrova

Yhteyttä perheleirillä

Rževissä järjestettiin 20.-22.7. perheleiri, jolle osallistui runsaasti perheitä Pietarista, Toksovasta, Shekinosta (Tulan alue), Velikie Lukista, Borisoglebskista, Voronežista sekä paikallisesta Pyhän Luukkaan seurakunnasta. Lisäksi mukana oli puhujia Hämeenlinnasta.

Leirin teemana oli "Usko". Ohjelmaan sisältyi yhteistä pohdintaa kristittyinä elämisestä tämän maailman keskellä. Lisäksi oli tietokilpailuja, lasten ohjelmaa ja liikuntaa. Sopuisaa kanssakäymistä edistivät yhteismaailojitus, yhteiset ateriat, uiminen Volgan yläjuoksulla ja jopa tuulinen ja sateinen sää, joka kokosi leiriläiset saman katon alle suojaan.

Päätöspäivänä pidettiin juhla jumalanpalvelus, johon osallistui leiriläisten lisäksi muita seurakuntalaisia. Jumalanpalveluksessa saarnasi Moskovan rovastikunnan lääninrovasti Sergei Shanin.

Andrei Vladimirov

Koululaiset tulivat Tsalnassa heti koulujen alettua 1.-2.9. kirkkoon leirille, jossa aiheena oli ystävyys ja luottamus. Aiheet ovat tärkeitä, sillä koulussa rakennetaan ystävyys-suhteita, jotka usein ovat koko elämän pituisia. Jumalanpalveluksessa diakoni Anton Rudoi siunasi lapset koulutielle.

Uralin rovastikunnan lähetysleirillä vietiin ilosanomaa 10.-12.8. Birskin asukkaille ryhmiin jakaantuneina. Kaupunkilaisia tavattiin puistossa ja kaduilla, yhdessä kylässä kokoonnuttiin klubilla. Kyläläiset kuuntelivat kiinnostuneina ja kyselivät Raamatusta. Seuraavan lähetysleirin järjestämiseksi Joshkar-Olaan viestikapulan vastaanotti lääninrovasti Vladimir Botshkov.

Siunauksia rippileirillä

Rippileiri on tärkein Inkerin kirkon järjestämistä leireistä. Tänä vuonna Jumala kutsui minut palvelemaan leirillä ohjaajana. Ohjaajaryhmämme oli hyvin yhteistyökykyinen ja sopuisa. Vielä ihmeellisempiä olivat itse rippileiriläiset: vilkkaita, aktiivisia, kuuntelivat huolellisesti opettajia ja pyrkivät saamaan tietoa. Näin, kuinka nuoret toimivat toistensa kanssa ja saivat uusia ystäviä. Olen iloinen, että Jumala toimi kauttamme rippileiriläisissä ja heidän kauttaan meissä ohjaajissa. Meistä tuli yksi ruumis.

Nuoret eläytyivät kovasti konfirmaatiolauluunsa. Aina kun kuulin heidän harjoittelevan, minua hymyilytti. Oli erittäin hauskaa viettää nuorten kanssa aikaa jutellen ja pelaten. Tänä vuonna me kaikki saimme lisäksi valtavan hienon lahjan: veneajelun Pietarin kanavia ja jokia pitkin.

Kaikkein eniten tunteita herätti konfirmaatiopäivä, jolloin nuoret menivät alttarille lumivalkoisissa vaatteissaan ensimmäiselle ehtoolliselleen. Olen varma, että Jumala oli läsnä siinä hetkessä ja siunasi jokaista paikalla ollutta.

Darja Jevdokimova

Kylmä ilma ei haitannut, kun Vienan-Karjalan lapset ja nuoret pääsivät kesäleireille Mujejärvellä, Tiksassa sekä Kalevalassa. Niihin kerääntyi kymmeniä aktiivisia leiriläisiä venäläis-suomalaisen yhteistyön tuloksena. Leirit päättyivät jumalanpalvelukseen, jossa lapset ja nuoret siunattiin. Kuva Andrei Savolainen

1 2 3 4 5 6 7

Pietarin rovastikunta

Pietarin rovastikunta:

Haapakankaan seurakunta

Johanneksen (Sovetskij) seurakunta

Kanneljärven Pyhän Pietarin seurakunta

Kaukolan (Sevastjanovo) seurakunta

Kelton Pyhän Yrjön seurakunta

Koiviston (Primorsk) Pyhän Maria Magdalenan seurakunta

Pyhän Marian seurakunta (Pietarissa)

Pyhän Mikaelin seurakunta (Pietarissa)

Pushkinin seurakunta

Pyhän Johanneksen uskonnollinen yhteisö (Pietarissa)

Raivolan (Roshino) Kahdentoista Pyhän Apostolin seurakunta

Terijoen (Zelenogorsk) Kristuksen kirkastumisen seurakunta

Toksovan seurakunta

Tuutarin seurakunta

Tyrön Pyhän Johanneksen seurakunta

Viipurin Pyhän Pietarin ja Paavalin seurakunta

Virolainen Pyhän Johanneksen seurakunta

(luettelossa ei ole kappeliseurakuntia)

SUURKAUPUNGIN SYKETTÄ JA PIENTEN KYLIEN HAASTEITA PIETARIN ROVASTIKUNNASSA

Pietarin rovastikunta on muihin Inkerin kirkon rovastikuntiin verrattuna maantieteellisesti pieni. Lääninrovasti, Pyhän Mikaelin kirkkoherra Sergei Tatarenko pitää rovastikuntaansa kuitenkin isona, sillä seurakuntia on seitsemäntoista ja siihen päälle vielä kappeliseurakunnat.

Pietarin rovastikunnan seurakunnat ovat keskenään hyvin erilaisia. Osa on todella pieniä ja kokoontumistiloissakin on suuria eroja. Lääninrovasti ei lämpene ajatukselle, että yksi pastori huolehtisi useammasta seurakunnasta. Se olisi kuin mies, jolla on monta perhettä.

- Seurakuntien taloudellinen itsenäisyys on asia, joka valitettavasti ei näytä kohentuvan. Taloudelliseen itsenäisyyteen tähtääminen on yhteistyötä, joka vaatii vakavia strategisia ratkaisuja. On mietittävä, mitkä ovat niitä tehtäviä, joista seurakunnissa on välttämätöntä huolehtia, **Sergei Tatarenko** pohtii kipeää aihetta.

Suurkaupungissa tehtävän työn haasteet ovat tuttuja muissakin Inkerin kirkon seurakunnissa.

- Omassa työssäni kaikkein vaikeinta on kirkkorakennukseen liittyvät tekniset kysymykset, kuten lämmitys-, sähkö- ja palotarkastusasiat. Viranomaisien kasvavat vaatimukset ja tarkastukset kääntävät huomion helposti pois pääasiasta. Rasitteena on myös vakaan taloudellisen pohjan puute seurakunnissa. Isossa kaupungissa seurakuntatyössä on tietenkin suuria mahdollisuuksia - myöskin virheisiin. Siksi on tärkeää priorisoida, mihin toiminnassa keskitytään, painottaa Tatarenko.

Kansat kohtaavat Pyhässä Mikaelissa

Sergei Tatarenkon johtama Pyhän Mikaelin seurakunta Pietarin Vasilin saarella

on tullut tunnetuksi vahvasta panostuksesta musiikkiin. Seurakunnalla on jopa oma studio, jota vuokrataan äänityksiin. Tällä hetkellä seurakunta kunnostaa Suomesta saatuja vanhoja urkuja. Niillä säestetään jumalanpalveluksessa toistaiseksi vain loppuvirsi.

Jumala on istuttanut Bakussa, Azerbaidžanissa, syntyneen Tatarenkon sydämeen jo varhain tietoisuuden siitä, että taivaan valtakunnassa ei ole kansallisuuksien eikä kirkkokuntien rajoja. Pyhän Mikaelin seurakunta vuokraa tilojaan yhdeksälle evankeliselle seurakunnalle, joihin kuuluu baptisteja, helluntailaisia, presbyterejä, metodisteja ja vapaitten ryhmien kristittyjä. Venäläiset, korealaiset, uzbekistanilaiset ja monet muut kansallisuudet kohtaavat toisensa sunnuntaisin kir-

Kirkkoherra Sergei Tatarenko johtaa Pyhän Mikaelin seurakuntaa ja toimii Pietarin rovastikunnan lääninrovastina.

Kanneljärven seurakunta koontuu kovia kokeneen kirkon remontoitua sakastissa.

Kirkkoherra Eero Kuukauppi toimittamassa kastetta Toksovan kirkossa kesällä 2011.

kossa. Kolmessa eri kerroksessa pidetään yhteensä kymmenen jumalanpalvelusta aamu- ja iltayhdistötoista välillä.

Pyhän Marian venäjänkielinen seurakunta kasvaa

Keskeisellä paikalla Pietarissa sijaitsevan Pyhän Marian kirkon ovi käy tiuhaan pyhänä ja arkena. Jumalanpalveluksia pidetään sekä suomeksi että venäjäksi. Venäjänkielisessä jumalanpalveluksessa käy sunnuntaisin nykyään noin 80-90 henkeä, kaksi kertaa enemmän kuin suomenkielisessä.

Venäjänkielinen seurakunta kasvaa erityisesti rippikoulun tuloksena. Tänä syksynä kristinopin alkeiden opiskelun aloittaa kaksi ryhmää. Ilmoittautuneita on noin kolmekymmentä, kertoo pastori **Mihail Ivanov**. Osallistujat ovat eri ikäisiä, pääosin työssä käyvää väkeä. Perinteeksi tulleen tavan mukaan rippikou-

lulaiset confirmoidaan pääsiäisenä.

Suuren suosion pietarilaisten keskuudessa ovat saaneet myös Pyhän Marian kirkossa säännöllisesti pidettävät konsertit, joissa esiintyy niin paikallisia kuin ulkomailta tulevia muusikoita. Lisäksi kirkko on turistinähtävyys ja "huoltokeskus", joka pystyy tarjoamaan vierailijoille aterial- ja majoituspalveluita.

Suuri kirkko pienessä kylässä

Karjalan kannaksella, Popedan kylässä, kohoavat männikön keskellä jyhkeät kirkon rauniot. Kanneljärven Pyhän Pietarin kirkko valmistui vuonna 1934.

- Vuonna 1944 seurakunta menetti kirkon. 1980-luvulla sen sisällä oli kanalan varasto. Rakennus oli sekä sisältä että ulkoa kohtalaisessa kunnossa. Sitten syttyi tulipalo, jossa katto ja sisäosat tuhoutuivat. Vain pieni sakasti säilyi, mutta sekin piti remontoida. Kanalan omistajat eivät

halunneet rakentaa mitään uudelleen, vaan luovuttivat rakennuksen seurakunnalle. Vuodesta 1993 jumalanpalvelukset on pidetty kirkon sakastissa, kertaa rakennuksen historiaa kirkkoherra **Juri Volodarskij**, joka on palvellut seurakuntaa vuodesta 1998 lähtien.

Kylässä on vähän asukkaita, joten myös seurakunta on pieni. Ilonaihe on pyhäkoulu, joka vetää hyvin lapsia mukaan toimintaan. Pyhäkoulua johtaa kirkkoherran vaimo, joka työskentelee opettajana Popedan kylässä.

Uusi kirkkorakennus tarjolla

Viranomaiset ovat tarjonneet Inkerin kirkolle Pietarista saksalaisten käytössä ollut Pyhän Annan luterilaista kirkkoa. Neuvottelut asiasta ovat kesken. Piispa **Aarre Kuukauppi** kertoo, että yhtenä vaihtoehtona olisi tehdä rakennuksesta nuorten kristillinen toimitila.

Pyhän Annan kirkko valmistui vuonna 1740, suljettiin 1935, ja vuodesta 1939 lähtien siinä toimi elokuvateatteri. Jumalanpalveluksia alettiin järjestää uudestaan keväällä 1992, kunnes vuonna 1997 ne siirrettiin jälleen avattuun Pyhän Pietarin kirkkoon. Tulipalo tuhosi Pyhän Annan kirkon pahasti vuonna 2002. Kaupungin toimesta rakennus on restauroitu ulkopuolelta, mutta sisätilat ovat palon jäljiltä huonossa kunnossa. Pyhän Annan kirkko sijaitsee lähellä Suomen Pietarin pääkonsulaattia ja Tsernysevsjakan metroasemaa.

Kristillistä kirjallisuustyötä Pietarissa

Kirjakustantamo "Izdatelstvo Svetotsh" perustettiin vuonna 1999 Pietarissa. Ensimmäinen kirja oli kaksikielinen Suomalais-venäläinen evankelis-luterilainen Katekismus (Pietari, 2000). Seuraavasta julkaisusta tuli henkiin heräävän Inkerin kirkon luultavasti suosituin kirja: Virsikirja, jota käytetään yhä jumalanpalveluksissa suurimmassa osassa seurakunnista.

Viipurin seurakunta tekee aktiivista nuorisotyötä.

”Izdatelstvo Svetotsh” painii taloudellisten kysymysten kanssa, mutta jatkaa toimintaansa julkaisten vuosittain suurella vaivalla 2-3 kirjaa, joita ei juurikaan myydä.

- Heti ilmestymisen jälkeen kaikkia kirjoja viedään Pietarin rovastikunnan suuriin kirkkoihin. Painoksesta 15 % menee Teologiseen Instituuttiin Kelttoon ja usein saman verran Inkerin kirkon lähetystoimikunnan kirjavarastoon Haapakankaalle.

Sieltä seurakuntalaiset ja pastorit voivat itse hakea tarvitsemiaan kirjoja. Kustantamo lähettää kirjoja myös Pohjois-Venäjän kaukaisille alueille sekä Siperiaan, kertoo kustantamon johtaja **Aleksandr Andrjushkin**.

Kirkkoherra Dmitri Galahov neuvonpidossa seurakuntalaistensa kanssa Terijoen kauniissa kirkossa.

Tatjana Shlakitsh kuuli Jumalan hellän kutsun

Usko tuo Tatjana Shlakitshille lohtua.

Tapaan Pyhän Mikaelin seurakunnan jumalanpalveluksessa **Tatjana Shlakitshin** ja kirkkokahveilla istahdan kuuntelemaan hänen tiestään Jumalan yhteyteen.

- Minut toi kirkkoon erilaiset elämän vastoinkäymiset muutama vuosi sitten. Mietin miten, miksi ja mitä varten elän. Kävin eri kirkoissa, tämä ei ollut ensimmäinen paikka, johon tulin. Itse asiassa Jumala taisi etsiä minua ja toi minut kirkkoon musiikin kautta. Aloin osallistua kirkon musiikkitoimintaan. Jossain vaiheessa kun minulla oli todella vaikeaa, juttelin papin kanssa. Se, mitä hän puhui, kuvasti omia ajatuksiani. Tein päätöksen jäädä juuri tähän seurakuntaan.

- En koskaan pyrkinyt erityisesti siihen, että minusta tulisi luterilainen. Aiemmin kävin myös ortodoksikirkossa, mutta siellä minulla ei syntynyt minikäänlaista yhteyttä pappien kanssa. Täällä minulle oli tärkeää henkilökohtainen kohtaaminen papin kanssa. Rippikoulua käydessäni minulle vahvistui, että tämän kirkon oppi vastaa Raamatun opetusta ja omaa maailmankatsomustani. Minut kastettiin syyskuussa 2009. Rippikoulu, kaste ja konfirmaatio olivat

minulle tärkeitä. Asiat menivät samalla kertaa pään ja sydämen läpi. Tatjana on perheessään ainoa luterilainen.

- Äitini on ajatuksiltaan ortodoksi, vaikka ei käykään kirkossa. Mieheni on katolinen. 20-vuotias tyttäreni on kastettu lapsena, mutta hänestä on vielä vaikea sanoa, hän on varmaan etsijä.

Usko Jumalaan on muuttanut Tatjanan elämää.

- Katson monia asioita ihan eri tavalla. Nyt ihmettelen, miten ihmiset elävät maailmassa ilman Jumalaa yrittäen todistaa, ettei häntä ole ja miten tiede ja Raamattu asetetaan vastakkain. En enää vaivu epätoivoon, vaikka elämän polku ei aina olekaan ”makea”. Usko tuo minulle lohtua ja toivon, että myös tyttäreni löytää oikean tien. Epäroin aluksi, tullako Jumalan luokse vai ei. Nyt olen iloinen, että omasta haluttomuudestani huolimatta Jumala ei jättänyt minua, vaan veti hellästi luoksensa.

*Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen
Suomennokset: Miina Makkonen, Hanna Suopajarvi*

Kirkon näköinen kirkko

Kelton seurakunta juhli ystäviensä kanssa 16. syyskuuta Pyhän Yrjön kirkkoaan ilon ja haikeuden sekaisin tuntein. Kaksi vuosikymmentä sitten kirkon vihkiäisjuhlassa lähes neljä tuhatta juhluvierasta täytti koko kirkonmäen. 20-vuotisjuhlassa reilut kolmesataa vierasta mahtui hyvin kirkkosaliin. Seurakunnan kasvusta ja kehityksestä kertoo kuitenkin jo tain se, että pyhäkoulutiloja on pitänyt laajentaa ja kirkkosalin takana oleva kirjasto on muuttunut lastenhuoneeksi.

Kelton kirkon valmistuminen oli ihme. Se oli ensimmäinen uusi kirkko, joka Neuvostoliitossa rakennettiin 70 vuoteen.

- Kun kirkkorakennus oli saatu valmiiksi, monet ihmiset tulivat sitä katsomaan ja ihmettelemään, miten oli mahdollista rakentaa kaunis ja hyvin suunniteltu kirkko – joka vielä oli täynnä väkeä – Venäjälle aikana, jolloin kylät ränsistyivät ja ihmiset elivät puutteessa ja köyhyydessä, muistelee Inkerin kirkon piispa

Aarre Kuukauppi, joka on Kelton seurakunnan kirkkoherra.

Vauraudesta vainoon

Keltto oli aikanaan vaurasta, hyvin hoidettua seutua. Siihen kuului 28 kylää, joiden asukkaista 90 % oli inkeriläisiä. Heistä suurin osa kuului luterilaiseen seurakuntaan, joka oli perustettu vuoden 1628 tienoilla.

Vuonna 1768 seurakunta sai kolman-

nen kirkkonsa, puisen Pyhän Yrjänän kirkon, josta nykyään on jäljellä enää rappukivi. Rakennus purettiin 1941 ja puutavara käytettiin ampuhautojen vahvikkeeksi. Viimeinen pappi, Aleksanteri Korpelainen, vangittiin 1937 ja katosi jäljettömiin. Hengellinen toiminta jäi naisten harteille. Yksi heistä oli Katri Kukkonen. Keväällä 1942 Kelton inkeriläiset siirrettiin Siperiaan ja muille alueille pitkin Neuvostoliittoa.

Seurakunta sinnittelee

Stalinin kuoleman jälkeen väkeä alkoi palata takaisin kotiseudulle Kelton kylään. Järjestymätön seurakunta kokoontui kodeissa ja hautausmaalla, jossa vuodesta 1955 alkaen pidettiin suuria hengellisiä juhlia. Puhujina palvelivat vankilasta vapautuneet papit Juhana Vaasseli ja Paa-vo Haimi.

Molemmat papit kuolivat 1960-luvun alussa ja heidän tehtäviään jatkoivat maallikot: muutama mies ja kymmenkunta naissaarnaajaa, joiden joukossa olivat Anna-Maria Mehiläinen ja Ida Kylläinen. Naiset loivat pohjan Kelton nykyiselle seurakunnalle. Anna-Maria Mehiläinen oli seurakunnan äiti: hän julisti evankeliumia, kastoi, siunasi hautoja

Jumalanpalvelus Aarre Kuukaupin keskeneneräisessä talossa.

Tuleva kirkonmäki oli sovhoosin joutomaata. Kuva Paavo Naumanen

Kelton seurakunnan pyhäkouulaisten iso joukko siunataan aina jumalanpalveluksen alussa. Kuva Kristiina Paananen

ja piti rippikoulua.

1970-luvulla Keltossa kokoontui säännöllisesti nuorten ryhmä. Yksi osallistujista oli Inkerin kirkon nykyinen piispa Aarre Kuukauppi. Kun Pushkiniin rekisteröitiin seurakunta 1977, keltolaiset alkoivat kulkea siellä jumalanpalveluksissa, niin nuoret kuin vanhempi väki.

Vuonna 1989 Keltossa järjestettiin ensimmäinen juhannusjuhla ja salkoon vedettiin Inkerin lippu. Väenpaljous pelästytti viranomaiset. Inkeriläisiä virtasi monelta suunnalta: Nykyisen Venäjän ja Viron alueilta, Suomesta ja Ruotsista. Juhla sujui rauhallisesti, kenenkään häiritsemättä.

”Kohota kirkko Kelttoon”

Seurakunta rekisteröitiin uudelleen heinäkuussa 1989 ja samalla tuli viranomaisilta lupa kirkon rakentamiseen. Aluksi seurakunnan mielessä siinteli vaatimaton, pieni rukoushuone, joka oli tarkoitus tehdä omin voimin. Syyskuussa 1989 seurakuntakokous päätti sittenkin rakentaa kirkon.

Rakennushanketta ajoivat seurakunnan pappi Aarre Kuukauppi ja **Paavo Parkkinen**, joilla oli suhteita suomalaisiin Pushkinin ajoilta. Kelton ystävyysseurakunnat Luumäki ja Joutjärvi innostuivat projektista ja perustivat rakennustoimikunnan. Arkkitehti **Pentti Kärki** suunnitteli rakennuksesta kirkon näköisen monitoimitilan.

Viranomaisten asenne kirkon rakentamiseen oli myönteinen. ”Kirkon tulee näkyä kauas”, totesi eräs heistä. Seurakunta sai tontin ilmaiseksi keskeltä Kolpinon asutusta, mäen päältä. Perustukset valettiin syksyllä 1990. Peruskiven ensimmäinen muuraaja oli 90-vuotias Katri Kukkonen, joka oli nähnyt edellisen kirkon hävityksen ja tehnyt oman Siperian kierroksensa.

Kirkko alkoi kohota Kelton mäelle suomalaisten ja paikallisten yhteistyöllä, vaikka paikalliset kokivat välillä jäävänsä altavastajiksi määrätietoisten suomalaisten rinnalla. Työ eteni aikataulussa. Harjakaisia edelsi vallankaappausyritys Moskovassa, mutta Pietarissa oli rauhallista.

”Kohota kirkko Kelttoon” -nimisellä rahankeräyksellä ei ollut ongelmia. Kirkon Ulkomaanapu ryhtyi kanavoimaan tukea, jota soljui tasaisesti suomalaisilta seurakunnilta, herätysliikkeiltä ja yksityisiltä lahjoittajilta. Lama ei ollut vielä alkanut ja Suomi oli valtaisan Inkeri-innostuksen vallassa.

Paikallisten oma uhrialttius kirkon saamiseksi oli merkittävää ja tuotti siunausta. Piispa Kuukauppi kertoo eräästä Pietarissa asuneesta mummosta, joka oli säästänyt arkkurahat omia hautajaisiaan varten.

- Summa vastasi insinöörin kolmen kuukauden palkkaa. Kun mummo kuuli, että Keltossa alkaa kirkon rakentaminen, hän tuli ja laittoi kaikki arkkurahansa kolehtiin. Kotimatalla mummo kohtasi joukon suomalaisia turisteja, jotka olivat eksyksissä. Mummo opasti heidät oikeaan osoitteeseen ja kiitolliset turistit sujauttivat kirjekuoren naisen taskuun. Kuoresta mummo löysi rahaa: kaksi kertaa arkkurahan kokoisen summan.

Mikkelin hiippakunnan piispa **Kalevi Toiviainen** vihki kirkon seurakunnan käyttöön 13.9.1992. Juhlavieraita parveili kirkonmäellä yli kolme tuhatta. Suomen televisio oli paikalla kuvaamassa historiallisen tapahtuman.

Avoimet ovet kaikille

Kelton kirkko on ollut tärkeä keskus Inkerin kirkolle varsinkin ennen Pyhän Marian kirkon restauroinnin valmistumista. Keltossa pidettiin uudelleen rakentuvan kirkon ensimmäinen kirkolliskokous ja vihittiin sekä ensimmäinen että nykyinen piispa. Kirkon kupeeseen on noussut muita Inkerin kirkolle tärkeitä tiloja: Koulutuskeskus, jonka nimi nykyään on Teologinen Instituutti sekä vanhainkoti, joiden kanssa seurakunta tekee tiivistä yhteistyötä.

Sunnuntaisin pidetään kaksi jumalanpalvelusta. Aamulla on yhteinen suomen- ja venäjänkielinen palvelus, iltapäivällä pelkästään venäjänkielinen. Ensimmäisessä väkeä käy noin 100 henkeä, jälkimmäisen osallistujamäärä on noin 50, mutta luku kasvaa hiljalleen. Lasten ja nuorten suuri määrä on silmiin pistävä. 70 pyhäkoululaista on jaettu kolmeen eri ryhmään.

Pastori **Ivan Hutter** toteaa kiitollisena, että seurakunta on lähes itsekannattava. Seurakuntalaisilla on halua toimia yhteiseksi hyväksi ja pitää kirkostaan huolta. Viimeisin esimerkki on uudet Pietarista hankitut puoli miljoonaa ruplaa maksaneet urut, joihin seurakunta omasta keskuudestaan keräsi varat.

Kelton seurakunta on onnistunut välttämään repivät riidat inkeriläisten ja muun väestön kesken. Seurakunta teki jo alussa tietoisien päätöksen antaa kaikille mahdollisuus osallistua toimintaan kansallisuuteen ja kieleen katsomatta. Avoimuus näkyy

Kirkon 20-vuotisjuhla oli eri sukupolvien yhteinen juhla. Kuva Kristiina Paananen

mm. siinä, että seurakunta tekee lähetystyötä etelästä tulleiden siirtotyöläisten parissa. Hengellisen kotinsa Kelton seurakunnasta on myös löytänyt buddhalaisuudesta kristinuskoon kääntynyt burjaattien ryhmä.

Iloa ja haikeutta

Kirkon 20-vuotisjuhla alkoi jumalanpalveluksella, jota juhlisti uusien pappien vihkiminen. Ristikulkueessa lapset kantoivat alttarille vuoden 1642 Raamatun, jonka Keltossa syntynyt pastori Juhani Jääskeläinen pelasti sota-aikana Hietämäen kirkosta ja vei Suomeen.

Päiväjuhlassa muisteltiin menneitä sukupolvia ja aikoja. Ystävyysseurakuntien edustajat Luumäeltä ja Joutjärveltä kertasivat kirkon rakennusvaiheita. Ilo ja kiitollisuus Jumalan hyvästä huolenpidosta nostatti kyneleet monen juhlijän silmiin.

Piispa Kuukauppi kiitti sekä kirkon rakentajia että nykyisiä seurakuntalaisia, jotka käyttävät kirkkoa ahkerasti. Haikein mielin Kuukauppi ilmoitti jättävänsä Kelton seurakunnan kirkko-

herran tehtävät, mutta samaan hengenvetoon lisäsi olevansa seurakunnan käytettävissä tarvittaessa.

Seurakunnan kahdenkymmenen vuoden takainen haave on toteutunut: kirkon näköisestä kirkosta tuli lämminhenkinen ja kodikas tila, jonka ovet lähiseutujen asukkaat ja kauempaakin tulevat uskaltavat avata.

Mikkelin hiippakunnan piispa Kalevi Toiviainen vihki kirkon seurakunnan käyttöön 13.9.1992. Juhlavieraita parveili kirkonmäellä yli kolme tuhatta. Suomen televisio oli paikalla kuvaamassa historiallisen tapahtuman.

Teksti: Kristiina Paananen

Artikkelin lähteenä on käytetty teosta ”Inkerin ihme, Kirkko kohosi Kelttoon” (toim. Hilikka Suoanttila, Gummerus 2002)

Minun isäni on diakoni

Viime keväänä minun isäni vihittiin diakoniksi. Niin minusta tuli paimenen poika ja äidistä paimenen vaimo. Minun isäni nimi on **Pavel** ja äitini **Tatjana**. Minä olen **Sasha**, kaksi vuotta. Meidän kirkkomme on aika lähellä Pietaria - Tyrössä - korkean mäen päällä. Kirkko on minulle oikein tärkeä paikka.

Olin vielä ihan pieni, kun minut kastettiin kirkossa. Muistan kaiken. Se tapahtui kaksi vuotta sitten. Inkerin kirkon 400-juhlavuoden aattona järjestettiin pyhiinvaellusmatka. Meidän kirkkoomme tuli silloin paljon ihmisiä ja kaste kuului juhlan ohjelmaan.

Äitiä kyllä suostuteltiin olemaan kastamatta minua sinä päivänä, koska olin niin pieni ja juhlaan tuli paljon ihmisiä. Mutta äitini päätti oli mahdoton kääntää. Mikään ei voinut horjuttaa hänen uskoaan siihen, että juuri niin piti ollakin. Sehän on todellinen juhla, kun jälleen yhdestä lapsesta tulee Jumalan perheen jäsen.

Minut kastoi sama pappi, joka vihki isän diakoniksi. Hänellä on kiltit silmät ja hän iloitsi puolestani, varsinkin kun hän sai pukea ylleni ristin ja sanoa: ”Ota vastaan risti merkinä siitä, että ristiinnaulittu Jeesus Kristus on sinut lunastanut.” Tänäpäin hän puki myös isäni ylle ristin, paljon isomman kuin minun,

ja lausui: ”Ota vastaan risti sen merkinä, että emme saarnaa itseämme, vaan Herraa Jeesusta Kristusta; me olemme teidän orjianne Kristuksen tähden.” Vaikeita sanoja. Kun kasvan isoksi, aion kysyä isältä, mitä ne tarkoittavat.

Seurakunnan poika

Vielä kauan ennen syntymääni vanhempani etsivät kirkkoa, missä heidät voitaisiin vihkiä avioliittoon. Ja he tulivat meidän kirkkoomme. Äitini ihastui siihen heti ensi näkemältä ja sanoi isälle, että haluaa jäädä meidän seurakuntaan. Myöhemmin, kun minä olin äidin vatsassa, pyhäkoulussa rukoiltiin puolestani. Niinpä kun minut tuotiin ensimmäistä kertaa kirkkoon, tunsin jo kaikki. Seurakuntalaiset tervehtivät minua iloisesti. Olen seurakunnassa ainoa ihan pieni, jonka vanhemmat käyvät säännöllisesti kirkossa. Voikin sanoa, että olen seurakunnan poika.

Meidän kirkko on hyvin suuri ja valoisa, siellä on kaikki vitivalkoista. Altari on kaunis. Minua haluttaisi aina mennä sinne, mutta isä ei päästä. Joskus kyllä livahdan sinne. Alttaritaulussa on ylösnoussut Kristus ja enkeleillä, jotka ovat kumartuneet hänen edessään, on kauniit siivet. Olisipa minullakin sellaiset! Silloin

Sashan isä Pavel Tsvetkov on Tyrön seurakunnan diakoni.

Sasha juhli 2-vuotissyntymäpäiväänsä viime kesänä.

voisin lentää oikeasti, enkä vain unessa.

Meidän kirkossa on oikein hienot kattokruunut. Ne leijuvat yllämme jumalanpalveluksen aikana. Parvela on urut. Kuulemma aikaisemmin kirkossa oli isot urut, jonka polkimissa lapset keinuivat. Sitten meillä on keittiö, missä saan aina herkuja maistaisiksi. Kolmannessa kerroksessa aivan taivaan alla on pyhäkoulu. Kattoikkunoiden läpi näkyy, miten pilvet lentävät. Jos niitä katsoo kauan, niin näyttää siltä, kuin mekin lentäisimme niiden mukana suoraan Taivasten valtakuntaan. Sitten meillä on vielä kellotorni. Yksi pyhäkouluhuoneen ovista johtaa sinne. Jumalanpalveluksen aikana, kun muistellaan edesmenneitä, isä kiipeää torniin soittamaan kelloa.

Osallistun jumalanpalvelukseen

Viime aikoina äiti on joka sunnuntai käynyt opiskelemassa ja isä on ottanut minut mukaansa kirkkoon. Siellä minua ovat vastassa vanhimmat pyhäkoulutyöt. Isäni rakastaa minua kovin paljon ja huolehtii minusta. Hän tuo aina yläkertaan kassin, jossa on vaihtovaatteet sekä mehua ja keksejä, ettei minun tulisi nälkä. Välillä minun tulee niin ikävä isää, että alan itkeä. Silloin isä kutsutaan paikalle ja hän tulee pyhäkouluun.

Kerran huomasin, kuinka yksi tyttö katseli tarkasti, kun isä riisui alban, laskosti sen siististi, vaihtoi minulle vaipan, puki uudestaan ylleen alban ja juoksi ylös soittamaan kelloa. Sitten hän laskeutui juoksujalka portaita ja meni alttarille.

Välillä häiritse muiden lasten oppituntia. Silloin

iso **Tanja** vie minut muualle ja leikkii kanssani, ettei muiden tunti keskeytyisi.

Pyhäkoululaiset istuvat jumalanpalveluksessa synninpäästöön asti. Minua haluttaisi olla jo pyhäkoulussa ja päästä leikkimään siellä. Silloin alan itkeä ja pyrkä isän luo alttarille. Iso Tanja alkaa kertoa minulle, mitä on syntien anteeksi antaminen, mihin tarvitaan yhteistä rippiä ja miksi isän pitää silloin olla alttarilla. Kuuntelen ja ymmärrän kaiken, yritän opetella kärsivällisyyttä.

Joskus jumalanpalveluksen aikana, kun rukoillaan tai lausutaan liturgian sanoja, minä alan laulaa. Äiti pelästyy ja ajattelee, että minä häiritse muita ihmisiä. Mutta iso Tanja sanoo, että minussa laulaa Pyhä Henki ja siitä pitää iloita.

Isällä on paljon työtä

Aluksi äiti oli kovin huolissaan, kun isästä tulee paimen. Hän sanoi, että isä muutenkin näkee niin harvoin meitä, äitiä ja minua. Isä tekee paljon työtä. Diakonivihkimyksen jälkeen hänellä on vielä vähemmän aikaa meille ja minä pian unohdan, miltä hän näyttää. Mutta nyt kaikki on takanapäin. Äiti on tyytynyt Jumalan tahtoon.

Näin meistä tuli paimenen perhe. Kiitän mielelläni Jumalaa siitä, että Hän on valinnut minulle niin hyvät vanhemmat ja lahjoittanut meille rakkautensa.

*Teksti ja kuvat: Tanja Paas
Suomennos: Anitta Lepomaa*

Pyhän Marian seurakunta julkaisi ensimmäisen levyn

Pietarin Pyhän Marian seurakunnan urkuri **Marina Väisä** ja mezzosopraano **Jelena Jeremejeva** julkaisivat CD-levyn ja pitivät levynjulkistus-konsertin 21.6.2012 runsaalle kuulijakunnalle Pyhän Marian kirkossa. CD-levy sisältää Händelin, Bachin, Bruhnsin, Muffatin ja Vivaldin barokkimusiikkia.

Marina Väisä ja Jelena Jeremejeva ovat pitäneet viime vuosien aikana useita yhteisiä konsertteja niin Pyhän Marian kirkossa kuin muissakin konserttipaikoissa Pietarissa. Jelena Jeremejeva on Pietarin oopperan johtava solisti. Hän kertoo, että laulajilla on harvoin mahdollisuutta tehdä levyä urkujen kanssa ja iloitsee suuresti, että on saanut tehdä tämän levyn.

- Urkujen ääni on ainutlaatuinen ja nytkin kuultu urkumusiikki vie laulajan ja myös kuulijan hengelliseen ulottuvuuteen ja ikään kuin puhdistaa ihmisen sisintä.

Marina Väisä konsertoi jatkuvasti Pietarissa ja myös Suomessa. Hänellä on hyvin laaja ohjelmisto, ja hän haluaisi tulevaisuudessa levyttää Bachin lisäksi vähemmän tunnettua urkumusiikkia. Inkerin kirkon työntekijänä ja johtavana urkurina hän pitää tärkeänä, että tämänkin levyn kautta on mahdollista tehdä Inkerin kirkkoa ja sen työtä tunnetuksi.

Urkuri Marina Väisä (vas.) ja mezzosopraano Jelena Jeremejeva julkaisivat levyn.

CD-levyä myydään Pyhän Marian kirkon työn hyväksi ja sitä voi ostaa Pyhän Marian kirkosta.

Teksti: Tuulikki Vilhunen

Kuva: Kristiina Paananen

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2012 alusta kestotilauksena 19,95 e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja:_____

Lähiosoite:_____

Postitoimipaikka:_____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25 e)

Tilauksen maksaja:_____

Lähiosoite:_____

Postitoimipaikka:_____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni:_____

INKERIN
KIRKKO
3/83/2012

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2600
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa.
Ilmestymispäivät vuonna 2012:
19.3., 14.6., 3.10., 13.12.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle 6 viikkoa ennen
ilmestymistä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Kestotilaus 19,95 e, vuositilaus 20,95 e.
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle 25 e. Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Ensimmäinen koulupäivä.
Kuva Veronika Shutova

1. syyskuuta – Tiedon päivä

Syyskuun ensimmäisenä päivänä ulkoa kantautuu musiikkia, joka kuuluu hyvin jopa silloin, kun 17. kerroksessa sijaitsevan Moskovon asuntoni ikkunat ovat tiukasti kiinni. Talomme lähellä on useita kouluja. Niihin kiiruhtavat kaikki alueen lapset. Kohta alkaa suuri juhla.

Itse aloitin koulun vuonna 1984. Juuri tuona vuonna syyskuun ensimmäisestä päivästä tehtiin Neuvostoliitossa virallinen valtiollinen juhlapäivä, Tiedon päivä. Siihen aikaan kaikilla koululaisilla oli ehdottomasti koulupuvut. Tyttöjen pukuun kuului ruskea mekko, jossa oli valkoinen kaulus ja kalvosimet (ne piti joka viikko irrottaa, pestä ja ommella takaisin) sekä esiliina. Tavallisina päivinä pidettiin mustaa esiliinaa ja juhlapäivinä valkoista. Uuden koulupuvun ostaminen oli tärkeä osuuteen lukuvuoteen valmistautumista.

Nyt jokainen koulu päättää itse, tarvitseeko oppilaiden pitää koulupukua ja millainen se on. Ruskeita mekkoja esiliinoineen ei kukaan enää pidä. Mutta joka tapauksessa syyskuun 1. päivänä lapset ovat juhla-asuissa. Monilla pienillä tytöillä on päässään isot valkoiset rusetit, joita leikkisästi kutsutaan potkureiksi.

Lähes kaikilla on kukkakimppu kädessään. En tiedä, mistä perinne on saanut alkunsa, mutta ekaluokkalaisten kukat ovat yleensä miekkaliljoja. On hauskaa seurata lapsia, jotka kantavat isoja, lähes itsensä mittaisia kukkapuskia. Jotkut huolehtivaiset isoäidit, joiden lapsenlapset valmistautuvat kouluun, kasvattavat miekkalil-

joja omilla datshoillaan.

Syyskuun ensimmäinen päivä alkaa yhteisellä kokoontumisella, jota kutsutaan ”viivoittimeksi”. Oppilaat kokoontuvat koulun eteen riveihin. Jokaista luokkaa varten on määritelty oma paikkansa, joka on yleensä merkitty liidulla asfalttiin. Opettaja tai joku oppilaista pitelee käsissään kyllä, jossa on luokan numero ja kirjain. Ekaluokkalaisten vanhemmille on varattu oma alueensa. Äidit ja isät pyrkivät järjestämään päivän vapaaksi, että pääsisivät viemään lastaan kouluun. Usein joukkoon liittyy myös isovanhempia, muita sukulaisia ja ystäviä. Joissakin kouluissa heille järjestetään tutustumiskierros koululla. Myös jo koulunsa päättäneet entiset oppilaat saattavat tulla mukaan syyskuun ensimmäisen päivän ”viivoittimeen”.

Juhla alkaa rehtorin tervehdyspuheella, jota seuraa joukko onnitteluja ja esityksiä. Eri luokkien oppilaat käyvät vuorotellen lausumassa mikrofoniin runoja tai laulamassa lauluja. Paikalle on saatettu kutsua myös ammattiesiintyjiä satuhahmojen pukuihin pukeutuneina. Jokainen koulu suunnittelee itse juhlan sisälön, mutta yksi ehdottoman tärkeä perinne kuuluu jokaiseen juhlaan: Joku ylimmän luokan pojista kantaa olkapäillään jotakuta ensimmäisen luokan tyttöä. He marsivat juhlallisesti koulun pihan poikki ja tyttö soittaa kuuluvasti kelloa. Tämä kellosoitto symbolisoi kouluvuoden alkua ja kutsuu kaikkia ensimmäiselle oppitun-

Välähdyksiä Venäjältä

Kolumni Venäjästä ja venäläisyydestä

nille. Ylimmän luokan oppilaat ottavat kädessä ekaluokkalaisia ja vievät heidät luokkiinsa.

Tuskin koskaan venäläisillä kaduilla nähdään sellaista kukkamerta kuin syyskuun ensimmäisenä päivänä. Aamulla kukkia kantavat oppilaat, päivällä opettajat. Luokanopettajat eivät pysty viemään kotiin kaikkia heille lahjoitettuja kukkia, vaan osa jää koululle. Aineenopettajat, joilla ei ole omaa luokkaa, eivät myöskään lähde kotiin ilman kukkia, sillä kollegat jakavat heille omistaan.

Kotona katetaan herkkupöytä. Usein ostetaan valtavan kokoinen vesimeloni ja erilaisia juhlatarjoitavia. Tiedon päivän juhlinta muistuttaa Venäjällä hiukan syntymäpäiviä. Se onkin ymmärrettävää; saavathan oppilaat koulussa uudet kirjat, joiden kannessa oleva numero osoittaa, että he ovat jälleen vuoden vanhempia.

Jumala siunatkoon tänäkin syksynä kaikkia opintiansa aloittaneita pieniä ja isompiakin koululaisia!

Teksti: Darja Shkurljateva Moskovon rovastikunta.

Suomennos: Miina Makkonen

Kuvat: Veronika Shutova

Nuoret palvelivat kesällä Jaaman seurakunnassa ja vierailivat myös Kosemkinan seurakunnassa. Vasemmalta Veronika Shutova (Viipuri), Kolja Minenkov (Tokssova), Anna Jokinen (Helsinki) ja Dmitri Zukovskij (Viipuri).

Palvelun keskipisteenä Kristus

Mutta käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omasta tunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1. Tim. 1:5)

Vielä muutama vuosi sitten kukaan ei osannut kuvitella, että Inkerin kirkon nuoret lähtisivät vieraisiin kaupunkiin palvelukseen niissä omilla lajoillaan Jumalaa ja lähimmäisiä. Nykyään ryhmä nuoria lähtee joka kesä johonkin Inkerin kirkon seurakuntaan. Puolentoista kuukauden aikana yritetään tavoittaa uusia ihmisiä pitämällä seurakunnassa erilaisia kursseja, elokuvaesityksiä, seminaareja ja keskustelutilaisuuksia.

Tänä kesänä projektiin osallistui nuoria eri seurakunnista Viipurin ja Nizhni Novgorodin väliltä. Kohteena oli Länsi-Inkerin rovastikunnassa sijaitseva Jaaman seurakunta Kingiseppin kaupungissa. Kingiseppistä nuoret kävivät myös naapuriseurakunnassa, Kosemkinassa.

- Tämän rovastikunnan vanhat kirkot kertovat pelkällä olemassa olollaan Inkerin kirkon syvistä historiallisista juurista. Kirkko on täällä toiminut kauan ennen minua. Te olette olleet seurakunnassa mukana ennen minua. Minulla on paljon opittavaa teiltä, lausui Kosemkinan kirkkoon tulleille seurakuntalaisille nuorten ryhmää vetävä **Veronika Shutova**, joka työskentelee Inkerin kirkossa lapsi- ja nuorisotyön johtajana.

Kingiseppissä nuoria tuli kirkkoon järjestämällemme kitarakurssille. Opetuksen jälkeen kokoonnuimme juomaan

teetä ja keskustelemaan. Seminaareissa ja keskustelutilaisuuksissa pohdittiin nuorille ajankohtaisia aiheita Raamatun näkökulmasta.

Palvelun keskipisteenä oli Kristus. Yhdessä saimme koontua rukoukseen ja joskus viipyä seurakunnan tiloissa vain laulaaksemme. Jumala siunasi ja toimi: muutamat nuoret Jaaman seurakunnasta halusivat lähteä rippikoululeirille Kelttoon.

Jumalan tuki tuntui myös silloin, kun jaoimme kaupungin kaduilla kutsulehtisiä ja ilmoituksia. Tavallisessa työssäkin koimme, että tämä kaikki tehdään Jumalaa varten, niin seurakuntatilojen ovien maalaus kuin kirkon siivoaminenkin.

Oli myös hetkiä jolloin tuntui, että olimme ehkä tulleet turhaan; joskus paikalle saapui vain yksi tai kaksi ihmistä. Mieleen muistuivat silloin Jeesuksen sanat: *Sillä missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä (Matt. 18:20)*. Ymmärsimme, että Jumala oli ehkä lähettänyt meidät tänne vain yhtä ihmistä varten ja kaikki mitä oli valmisteltu, oli tehty siksi, että tämä ihminen voisi kuulla Kristuksesta.

Teksti: Dmitri Zukovskij/KP

Suomennos: Kari ja Merja Karjalainen

Kuva: Kristiina Paananen